

omma paika jáma. Siis heitis Maria seál
liínas ühhe herra jure laste-tüdrukuks. Tem-
mal olli ses seisusses aega keifi mõttelda,
kui ta lastega toas istus: ni mótes ta sag-
gedaste omma árraláinud emma peále. Siis
tullid temmale mitmed sannad ja kõnned me-
le, mis emma rákinud, mis enne nago un-
nustud ollid. Lemmale tulli selgeste mele
emma armas olleminne ja tössine meel,
misga ta temmale Jéesusest, fest pattuste
sõbraast, rákinud, ja isseárranis ta wiimsed
kõnned. „Oh”, ütles ta isseeneneses, kas minno
emma piddi sedda arwama, et se ramat, se
fallis pant ja and, mis ta mulle palmes ja
filmaweega andis, et se minnust ni unnorule,
ni holetusse sisse piddi jáma. Agga kui ma
emma wasto ni tånnamatta ollen, kui hir-
mus ei peaks se Jummala melest ollema, et
ma temma sanna nenda ollen árrapölg nud.
Kül on ehk jubba hiljaks jánuð hallastust ot-
sida, mis ma ni faua ollen pölg nud. — Ma
ollen Jummala sanna olwaks piddanud, mis
ma muud wåårt ollen, muud kui et Jum-

mal mind wimaks omma posse eest área hei-
dab iggawesse tullesse.

Ühhel õhtul ollid need sinnatsed asjad Ma-
riat nenda mahha rõhunud, et ta süddas-
mest kurb olli omma tännise elo pàrrast.
Qui fögi tüdruf, Anna, sedda näggi, küssis
ta, mis temmal piddi ollema. Ja et ta
Anna armast ello tähhele olli pannud, ei
fortnud ta temmale omma luggu ülles ráki-
des. „Oh”, ütles ta, „minna ollen siamale
ilma Jummalata mailma peál ellanud, ja
ollen melega temma käskude wasto pannud.
Minnewa pühhowagi weel, kui ma teiste
seltsis ollin, lewitasin ma sind teistega seltsis,
et ma ful tundsin, et se mulle hopis par-
rem — oh kui paljo parrem! — olleks ol-
nud sinno sarnane olla, kui keifi mailma
warra fätte sada.”

Anna ütles: „Se on sinnul ful willets
tahtminne — minno sarnane olla, fest ma
ollen üfs willets lomoke täis patto ja patto
himme. Agga ma tahhan sulle pliblist nä-
data, kui willetsad, kui wågga ülleannetu-